

LBRIS

We know
books

JENNIFER L.
ARMENTROUT

LUMINA
DIN
FLACĂRĂ

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU MANIU

LITERA

București

CAPITOLUL 1

– Ești moștenitoarea pământurilor și a mărilor, a cerurilor și a tărâmurilor. O Regină în locul unui Rege. Tu ești zeița primitivă a vieții, îmi zise răgușit Nyktos – Cel din Cenușă, Cel Binecuvântat, Păzitorul de Suflete și zeul primitiv al omului de rând, zeul sfârșiturilor. Buzele lui, ce-mi șoptiseră vorbe înverșunate, dar și adevăruri glaciale și brutale, erau acum depărtate. Ochii săi argintii cuprinși de șuvoaie luminoase de *eather* – esența zeilor – erau ațintiți asupra mea. Un amestec de mirare și fascinație îi atenua trăsăturile dure – pomeții înalți și lați, nasul său drept asemenea unei lame și maxilarul bine definit.

Obrajii de culoarea bronzului strălucitor erau acoperiți de părul ondulat, roșcat-marونیu, pe când Nyktos se lăsă într-un genunchi, atingând cu palma stângă podoava sălii tronului, iar mâna dreaptă o duse la piept.

Nyktos făcea o plecăciune înaintea mea.

M-am tras din fața lui.

– Ce faci?

– Zeița primitivă a vieții e cea mai puternică ființă din toate tărâmurile, aflându-se deasupra tuturor celorlalți primitivi și zei, zise Sir Holland. Dar acesta nu mai era bărbatul pe care îl cunoscușem cândva drept cavaler al Gărzii Regale din Lasania, așa cum nu mai era nici muritor de rând. Era acum parte din Arae – din parce – nici zeu, dar nici muritor. În stare să vadă trecutul,

prezentul și viitorul tuturor, căci parcele nu răspundeau în fața nici unui zeu primitiv.

Erau la fel de înfricoșătoare ca orice alt zeu primitiv, iar mie nu-mi ieșea din cap faptul că-l lovisem de nenumărate ori în trecut.

– E un semn de respect, Sera, adăugă Holland, în timp ce eu mă holbam la Nyktos.

– Dar eu nu sunt zeița primitivă a vieții, am zis.

– Porți în tine adevărații tăciuni ai vieții, zise Nyktos, iar vocea lui adâncă și moale îmi făcu pielea să se înfioare. Așa că, în ceea ce mă privește, tu ești zeița primitivă a vieții.

– Spune adevărul. Zeița Penellaphe se apropie, stând acum sub cerul acoperit de stele. Strălucirea acestora o înveșmânta într-o licărire subtilă, ce-i acoperea pielea de un maro-deschis. Nu și-ar permite să mintă în legătură cu așa ceva.

– Dar sunt o simplă muritoare... Simțeam că mi se taie respirația, iar Nyktos *continua* să stea plecat înaintea mea. Ai putea, te rog, să te ridici, sau măcar să te așezi pe un scaun? Orice, dar mi-aș dori să nu mai stai așa îngenuncheat. Mă face să mă simt tare ciudat.

Nyktos își înclină capul, și câteva șuvițe de păr îi acoperiră obrazul.

– Ești *adevărata* zeiță primitivă a vieții, asemenea tatălui meu. După cum spunea și Holland, nu fac decât să-mi arăt respectul.

– Dar nu mer... M-am oprit, simțind că inima urma să-mi sară din piept. Ai putea să faci ce te-am rugat? Te rog?

Primitivul se ridică repede, șuvoaiele de esență din ochii săi fiind atât de strălucitoare, încât era aproape dureros să îl privesc. Se ridica mult deasupra mea, iar privirea sa părea că mă străpunge, de parcă putea vedea... *simți* ce simțeam eu.

Am înțepenit, iar pielea începu să mi se încălzească și să mă înțepe.

– Sper că nu încerci să-mi citești emoțiile, am zis.

Nyktos ridică dintr-o sprânceană.

– Nu e nevoie să folosești un asemenea ton acuzator.

– Nu mi se pare că răspunsul ăsta e o încercare de a-ți declara nevinovăția, i-am întors-o.

Ochii zeiței Penellaphe se lărgiră.

– Deloc, zise el, vocea sa cutremurându-mă, asemenea unui tunet.

– Atunci, n-o mai face! m-am răstit. E necioplit.

Nyktos rămase cu gura căscată, de parcă încerca să-mi explice că nu eram cea mai potrivită persoană care să vorbească despre comportamente necioplite.

– Nu ai fost niciodată o simplă muritoare, Seraphena, îmi zise Holland, care interveni subtil, cum făcuse de fiecare dată când sărisem calul în trecut. Reprezinți posibilitatea unui viitor de pe urma căruia pot beneficia toți.

Îmi mai vorbise așa și în timpul instruirii, dar acum vorbele sale aveau o cu totul altă semnificație.

– Dar nu mi-am încheiat Sacrificiul, iar tu ai zis că...

Am închis ochii, oprindu-mă.

Toți cei prezenți știau despre ce era vorba.

„Respiră!“ Corpul meu de muritoare și mintea nu aveau să facă față puterii esenței odată ce începeam Ascensiunea. Nu aveam mari șanse de supraviețuire. „Liniștește-te!“ Era nevoie de sângele unui zeu primitiv de care aparțineau tăciunii de viață. Și mai era nevoie și de o voință alimentată de *iubire*.

Iubirea zeului primitiv pe care plănuisem să-lucid. Nu mai conta faptul că avusesem impresia că doar așa aș fi putut să-mi salvez regatul.

Ironia situației mă făcea să râd, numai că știam că aveam să mor. În mai puțin de cinci luni, înainte să împlinesc 21 de ani, odată cu mine urmând să dispară și ultimii tăciuni ai vieții. Tărâmul muritorilor avea să fie lovit primul, și încă cel mai puternic. În cele din urmă, Stricăciunea avea să se răspândească dincolo de Ținuturile Umbrelor și să cuprindă Câmpiile Elizee cu totul.

Am răsuflet prelung, fără să mă grăbesc, așa cum mă învățase Holland cu mulți ani în urmă, ca să mă controlez atunci când totul devenea prea greu, prea mult, când totul mi se părea sufocant.

Faptul că moartea atârna deasupra mea nu era nimic nou. O știusem dintotdeauna. Fie că reușeam sau eșuam încercând să-mi îndeplinesc menirea, știam că urma să mor în timpul procesului.

Doar că acum mă simțeam cu totul altfel.

Simțisem ce înseamnă să fii și altceva decât o unealtă, o armă care urmează să fie aruncată după folosire. Gustasem cu adevărat *viața*. Mă simțisem ca o persoană întreagă, nu doar o stafie îmbibată cu sânge. Nu o mincinoasă sau un monstru care putea săucidă fără urmă de remușcare.

Dar, până la urmă, asta eram, iar Nyktos o știa. Nu mai avea rost să mă ascund de acel adevăr – sau de oricare altul.

Plămânii începură să mă ardă, în timp ce mici erupții de lumină îmi dansau prin fața ochilor. Exercițiile de respirație nu funcționau. Mâinile începură să îmi tremure, iar pieptul îmi fu cuprins de panică. Nu mai aveam aer...

Niște degete îmi atinseră obrazul. Degete *calde*. Am deschis ochii și am văzut trăsăturile celui despre care ar fi trebuit să-mi dau seama de la început că era mai mult decât un zeu. Atingerea lui mă neliniști, nu doar pentru că era caldă, în loc să fie înghețată, așa cum fusese când primise sângele meu, ci și pentru că nu mă obișnuisem cu ideea de a fi atinsă. Mai ales că rareori le era permis altora să-mi atingă pielea.

Dar el mă atinsese. După tot ce se întâmplase, Nyktos *mă atinsese*.

– Te simți bine? mă întrebă el, cu voce joasă.

Limba îmi era greoaie și inutilă. Eram surprinsă de grija pe care mi-o arăta. Nu mi-o doream. Nu în acel moment. Mi se părea greșit din atâtea puncte de vedere.

Nyktos se apropie, plecându-și capul spre mine. Buzele sale se aflau la câțiva centimetri de ale mele. M-am înfiorat când el îmi atinse gâtul cu degetele. Îmi simțea pulsul cu degetul mare. Își întoarse capul, de parcă urma să mă sărute, așa cum făcuse în biroul său, înainte să ne întâlnim cu Holland și Penellaphe. Dar așa ceva nu avea să se mai întâmple. Îmi spusese chiar el asta.

– Respiră, îmi șopti Nyktos.

Fu de parcă porunci aerului să-mi pătrundă în corp, iar acesta avea gustul său – de citrice și proșteime. Luminile dispărură din privirea mea, iar plămâni mi se umplură cu aer. Mâinile continuau să-mi tremure pe când el își ținea degetul mare pe gâtul meu pentru a-mi simți pulsul, care acum accelera din cu totul alte motive. Era atât de aproape de mine, încât nu puteam stăvili amintirile – senzația gurii sale pe gâtul meu, mâinile lui atingându-mi pielea. Mușcătura sa, care-mi oferise o senzație de plăcere combinată cu durere, în timp ce se hrănea din mine. Felul în care se mișca *în mine*, creând o senzație de plăcere pe care nu aveam să o uit și care-mi încălzea sângele și acum.

Fusesem *prima* pentru Nyktos.

Iar el... el avea să fiu *ultimul*, orice urma să se întâmple de acum încolo.

Tristețea mă cuprinse încet, răcorindu-mi sângele ce dăduse în clocot și așezându-se în pieptul meu, unde simțeam acum un alt soi de presiune, mult mai densă. Cel puțin, nu mai simțeam că mă sufocam.

– Îi e greu câteodată să-și încetinească bătăile inimii și să respire, zise Holland încet – și redundant.

– Am observat, zise Nyktos, continuând să-și plimbe degetul mare peste gâtul meu, făcându-mă să simt o senzație neplăcută. Probabil se gândea – doar zeii știu la ce se gândea.

Nu-mi doream să aflu.

Cu fața cuprinsă de căldură, m-am îndepărtat de atingerea lui Nyktos, ajungând la marginea podiumului. Mâna lui rămase în aer preț de câteva clipe, după care degetele i se strânsură. Își lăsă brațul să cadă, în timp ce eu mă întorceam spre platformă. Mă concentram asupra tronurilor frumos sculptate din blocuri masive de piatră de umbră. Spătarele tronurilor fuseseră sculptate asemenea unor aripi mari și întinse, care se atingeau la vârfuri, tronurile unindu-se astfel. Mi-am șters palmele umede de petele de sânge uscat de pe pantaloni.

– Sunteți convinși că nimeni altcineva nu știe cine e ea? Întrebă Nyktos.

- În afară de tatăl tău? Embris cunoaște profeția, îi răspunse Penellaphe, amintind de zeul primitiv al înțelepciunii, loialității și datoriei, în timp ce eu încercam să-mi revin.

Îi priveam. Ceea ce se întâmpla era prea important pentru ca eu să am o minicriză.

- Asta știe și Kolis. Nu mai mult de atât, continuă Penellaphe.

Eather-ul se mișcă din nou prin ochii lui Nyktos atunci când auzi pronunțat numele lui Kolis, pe care fiecare muritor – inclusiv eu, până recent – îl crezuse ca fiind zeul primitiv al vieții și Regele Zeilor. Dar, de fapt, Kolis era adevăratul zeu primitiv al morții. Cel care îi trăsese în țeapă pe zei pe zidul ce înconjura Casa lui Hades, pentru a-i reaminti lui Nyktos că viața putea fi ușor stârpiată – sau cel puțin așa îmi imaginam eu. Era o presupunere logică. Tatăl lui Nyktos fusese adevăratul zeu primitiv al vieții, iar Kolis furase tăciunii lui Eythos.

Îmi venea să mă cutremur gândindu-mă la profeția pe care Penellaphe mi-o dezvăluise. Partea despre disperarea coroanelor aurite putea să fie legată de strămoșul meu, regele Roderick, și de înțelegerea pe care o făcuse, din cauza căreia începuse totul. Dar profețiile reprezintă doar posibilități, și...

- Profețiile n-au nici un sens, am murmurat.

Penellaphe se întoarse spre mine, ridicând dintr-o sprânceană.

Am făcut o grimasă.

- Scuze! Nu voiam să sune atât de nasol, am zis.

- Mă întreb ce anume voiai să spui, îmi zise Nyktos, iar eu l-am privit. Cu toate astea, să știi că sunt de acord cu tine.

Am încetat să-l mai privesc de parcă voiam să-l înjunghii.

- Te înțeleg, îmi zise Penellaphe, amuzată. Profețiile cauzează deseori confuzii, chiar și pentru cei care le primesc. Și, câteodată, unii cunosc doar anumite părți ale unei profeții – începutul sau sfârșitul uneia –, în timp ce mijlocul e cunoscut de către alții. Sau invers. Însă anumite viziuni au avut loc, atât în Câmpiile Elizee, cât și în tărâmul muritorilor. E greu de văzut așa ceva, pentru că Zeii Prezicerii au fost distruși, iar ultimele oracole au murit de mult.

- Zeii Prezicerii? Auzisem despre oracole, acei muritori rari care trăiseră cu mult înainte ca eu să mă nasc și care erau capabili să comunice direct cu zeii, fără să trebuiască să-i invoce.

- Erau zeii care puteau să vadă ceea ce altora le era ascuns - adevărul, atât cel din trecut, cât și cel din viitor, explică Penellaphe. Trăiau pe muntele Lotho și slujeau curții din Embris. Oracolele vorbeau cu aceștia, fiind singurii zeii cu adevărat acceptați de către parce.

- Nu erau singurii zeii acceptați, o corectă cu blândețe Holland.

Penellaphe roși, lucru ce îmi distrase momentan atenția, pentru că mai mult ca sigur se întâmpla ceva demn de luat în seamă.

- Mama lui Penellaphe a fost unul dintre acei zeii, continuă Holland. Tocmai de aceea a putut să împărtășească viziunea. Doar acei zeii și acele oracole puteau primi viziunile pe care Străbunii - zeii primitivi cei dintâi - le visau.

- Nu posed celelalte abilități ale ei - cum ar fi să pot vedea ceea ce e ascuns sau știut, zise Penellaphe. Așa cum nu am primit nici o altă viziune.

- Consecințele faptelor lui Kolis după ce a furat tăciunii de viață sunt profunde. Sute de zeii au pierit în unda de șoc a energiei dezlănțuite, explică Nyktos. Zeii Prezicerii au fost cel mai greu loviți. Au fost aproape distruși și nici un alt muritor nu s-a mai născut pentru a deveni oracol.

Tristețea o cuprinse pe Penellaphe.

- Astfel, viziunile visate de Străbuni, și știute, poate, doar de ei, vor rămâne pierdute pe veci, zise ea.

- Visate? am întrebat.

- Profețiile sunt visele Străbunilor, îmi explică ea.

Mi-am lipit strâns buzele. Majoritatea Străbunilor, fiind cei mai bătrâni dintre zeii primitivi, trecuseră în Arcadia.

- Ah. Nu știam că profețiile sunt, de fapt, vise.

- Nu cred că acest aspect are să-i schimbe Serei părerea despre profeții, zise Holland sec.

Nyktos chicoti.

- Presupun că nu, admise Penellaphe, zâmbind. Zâmbetul ei dispăru repede. Mulți zeii și muritori s-au născut fără să audă sau

să vadă o profeție ori o viziune, însă acestea erau mult mai dese la un moment dat.

– Și viziunea pe care ai avut-o? am întrebat. Știi din visul cărui Străbun provine?

Penellaphe clătină din cap.

– Cei care primesc profețiile nu au de unde ști.

Ei bine, evident că nu! Dar nu conta, din moment ce Străbunii pătrunseseră în Arcadia de atâta vreme.

– Lăsând asta laoparte, am ajutat la Ascensiunea lui Bele când am adus-o din nou la viață, am zis.

Bele nu era o zeiță primitivă – cel puțin, nu întru totul. Ochii ei căprui deveniseră argintii, asemenea celor ai unui zeu primitiv, iar zeii de aici, din Ținuturile Umbrelor, credeau că acum avea să fie și mai puternică, dar nici unul nu știa ce anume însemna asta.

– S-a simțit, nu-i așa? am întrebat.

– Așa este, îmi confirmă Penellaphe. Nu cu aceeași intensitate ca în momentul în care un zeu primitiv pătrunde în Arcadia, iar parcele ridică un altul care să-i ia locul, însă fiecare zeu și zeu primitiv ar fi simțit schimbarea de energie. Mai ales Hanan. Fața îi era cuprinsă de îngrijorare. Fiind zeul primitiv al vânătorii și al justiției divine, Hanan superviza curtea în care se născuse Bele.

– Va ști că altcineva a făcut Ascensiunea și s-ar putea să o conteste, zise Penellaphe.

– Nu se poate face nimic în legătură cu asta, spuse Nyktos, încrucișându-și brațele la piept.

– Așa e, fu Penellaphe de acord. Nu e nimic de făcut.

– Doar cei care au fost prezenți când ai reînviat-o știu că ai făcut Ascensiunea lui Bele, zise Nyktos privind-mă. Nici Hanan și nici un alt zeu primitiv nu cunoaște pe deplin ce a făcut tatăl meu atunci când a plasat tăciunii de viață în stirpea Mierel.

Mi-am simțit stomacul cuprins de crampe când mi-am adus aminte despre ceea ce aflasem. Nu știam cum ar fi trebuit să mă împac cu faptul că trăisem nenumărate vieți pe care nu mi le puteam aminti. Că fusesem Sotoria, iubita lui Kolis – *obsesia lui* –, și că tocmai din pricina acestei iubiri se întâmplase totul.

Crezusem că poveștile despre fata muritoare care fusese atât de speriată când văzuse ființa din Câmpiile Elizee încât căzu-se de pe Stâncile Tristeții nu erau nimic mai mult decât o adună-tură de legende bizare. Dar acea fată existase. Iar Kolis fusese cel care o speriasse atât de tare.

Cum de eu fusesem *acea fată*? Eu nu fugeam de nimeni și de nimic – mă rog, în afară de șerpi. Dar eram o luptătoare, o...

„Chiar ești o războinică, Seraphena“, îmi spusese Holland mai demult. „Tot timpul ai fost așa. În același fel în care și ea a învățat să devină una.“

Zeilor!

Mi-am atins tâmpilele. Știam că Eythos și Keella, zeița primitivă a renașterii, făcuseră ce crezuseră că era mai bine. Capturaseră sufletul Sotoriei înainte să treacă prin Vâlcea, împiedicându-l pe Kolis să o reînvie. Acțiunile lor începuseră astfel un ciclu de re-nașteri care duseseră la nașterea *mea*. Dar nu părea să fie alt-ceva decât un alt fel de nedreptate. O altă alegere care îi fusese luată. Ei, nu mie. Poate că aveam același suflet, dar eu nu eram ea. Eram...

„Ești doar un vas care ar fi complet gol de n-ar fi tăciunile de viață pe care-l porți în tine.“

Vorbele lui Nyktos fuseseră dure, dar erau adevărate. De la naștere nu fusesem nimic mai mult decât o pânză goală aflată la mila dorințelor zeului primitiv al morții sau supusă dorințelor și mofturilor mamei mele.

Stăteam pe marginea platformei, încercând să alung presiunea din piept.

– L-am văzut pe Kolis de curând, am zis.

Nyktos își întoarse iute capul spre mine.

Mi-am dres vocea, nefiind în stare să-mi amintesc dacă îi mai spuseseam asta sau nu.

– Eram în mulțime atunci când Kolis a sosit la Templul Soarelui pentru Ritual. Eram în rândurile din spate, iar fața îmi era acoperită, dar pot să jur că s-a uitat fix spre mine. Am înghițit în sec. Semăn cu ea? Cu Sotoria?

Penellaphe își duse mâna la gulerul rochiei gri-maronii.